

De stilte die erop volgde, was alleszeggend.

‘U beseft toch wel dat u een grote zonde hebt begaan?’

U hebt God teleurgesteld door een kind te baren voor de zegen te hebben ontvangen die alle moeders moeten krijgen.’

Isa voelde de spanning in zich groeien. Vanaf het moment dat ze haar zoontje in haar buik kon voelen bewegen, wist ze dat er gevolgen zouden zijn. Gevolgen waar ze geen vat op zou hebben. Ze had er alleen niet bij stilgestaan hoe ver die gevolgen zouden gaan.

‘Ik... ik zal de rest van mijn leven in kuisheid leven’, beloofde Isa.

‘Berouw is niet genoeg’, vond moeder-overste. ‘Dit kind is in zonde geboren, een zonde die het de rest van zijn leven met zich mee zal dragen. Als u werkelijk vergiffenis wil van de Heer, moet u iedere vorm van zonde uit uw leven bannen.’ Ze hield even op en vervolgde toen: ‘Zelfs als u het gebaard heeft.’

Isa keek haar volkomen verbijsterd aan.

‘U zegt dat ik... mijn kind...’ Alsof het de spanning van zijn moeder kon voelen, begon de boreling opnieuw zachtjes te huilen. Instinctief tilde Isa het uit het bedje en hield het dicht tegen zich aan. ‘Stil maar’, suste ze.

Toen richtte ze zich weer tot moeder-overste: ‘Ik kan mijn zoon niet opgeven! Ik heb hem negen maanden lang gedragen. Ik heb hem gebaard! Het... het is mijn plicht om voor hem te zorgen!’

‘Het is een in zonde geboren kind.’ Moeder-overste gaf geen duimbreed toe. ‘Het kan geen deel uitmaken van uw leven als u terug bij de Heer in de gratie wil komen.

Het weeshuis zal zich erover ontfermen en een familie voor hem zoeken.’

Een diepe tweestrijd maakte zich van Isa meester.

Langs de ene kant wilde ze haar pasgeborene niet opgeven, maar langs de andere kant... zou God echt zo woest op haar zijn? Zou Hij teleurgesteld zijn?

Had moeder-overste gelijk en verwachtte Hij dat ze een offer zou brengen? *Heer, stuur me een teken!*

Maar er kwam niets. De Heer zweeg.

Toen Isa de volgende ochtend wakker werd, was haar eerste gedachte om te kijken hoe het met haar zoontje ging. Ze keek in het bedje, om tot de vaststelling te komen dat het leeg was. Verwoed begon ze in de lakens te woelen. Niets.

Ze zocht haar eigen bed af, speurde zelfs de hele kamer af, maar het had geen zin. Tranen stroomden over haar wangen toen ze besepte wat er gebeurd moest zijn.

Een van de zusters, misschien wel moeder-overste zelf, was de kamer binnengeslopen toen ze lag te slapen.

Diegene had haar zoontje meegenomen.

Meteen maakte het verdriet plaats voor woede. Ze zou haar jongen niet zomaar aan één of andere willekeurige familie weggeven.

Ik geef mijn kind niet op!

Ze trok haar rokken bij elkaar, liep wankel naar de deur en trok die met een ruk open. Meteen voelde ze hoe haar polsen vastgegrepen werden.

‘Laat me los!’ schreeuwde Isa. ‘Jij vuile leugenaarster, ik zal...’

‘Het heeft geen zin, meid’, klonk de stem van zuster Margaretha. ‘Je zoontje is al weg. Hij is naar een weeshuis gebracht. Ze zullen goed voor hem zorgen.’

‘Nee! Nee! Nee! Nee!’

Isa merkte nauwelijks dat ze steeds luider ging gillen, dat ze steeds heftiger uithaalde met haar vuisten. De tranen stroomden over haar wangen en gaven haar de kracht van een leeuwin om voor haar kind te vechten.

Zuster Margaretha hield haar echter in een ijzeren greep en bleef vasthouden tot Isa uitgeraasd was.

‘Ik wil hem zien’, smeekte ze huilend. ‘Alsjeblieft...’

‘Het spijt me’, murmelde zuster Margaretha. In haar ooghoeken sijpelden een paar tranen. ‘Het spijt me zo...’

Nog twee dagen gingen voorbij. Voor Isa voelde het alsof ze in een soort droomtoestand verkeerde, alsof niets van wat er gebeurde, echt was. Heel haar lichaam verlangde naar haar kind en spoorde haar aan het te gaan zoeken.

Maar waar zou ze moeten beginnen?

Geen enkele zuster had het haar verteld en dat leken ze ook niet van plan. In feite wierpen sommige van hen haar verwijtende blikken toe. Dat deed Isa pijn, ook al was dat verwijt allang niets nieuws meer.

Haar familie had er precies hetzelfde over gedacht.

Ze herinnerde zich nog goed hoe haar moeder gereageerd had op het nieuws.

‘De schande, de schande!’ was het enige dat ze uit kon brengen. Nadien had ze geweigerd om nog maar één woord met Isa te wisselen.

Ook voor de burens was ze een doelwit van hun spot geworden. Een vijftienjarige snottaap was zo brutaal geweest naar haar borsten te grijpen.

‘Nu je toch een hoer bent, kan ik met je doen wat ik wil, toch?’ had hij gegromd.